

EKA lõpetanud noor klaasikunstnik Kateriin Rikken on täiendanud end nüüdseks kaks aastat välismaal – aasta Leonardo projekti raames Rootsis praktikal viibides ja aasta Bornholmi kunstikoolis klaasikunsti õppides. Ta käsitseb vilunult klaasipiipu ja unistab oma stuudiost Eestis.

Tekst **Katre Koit**
 Fotod **Meeli Küttim, erakogu**

Peagi alustad kolmandat aastat piiri taga. Kuidas tuled toime kodususega?

Rootsis praktikal viibides oli rohkem aega, siis kirjutasin sõpradele-perele pikki kirju. Kui Leonardo stipendiumiga õppima pääsenutele korraldati praktikalgude võistlus, esitasin sinna kogumiku noppeid oma kirjadest ja minu päevik võitis esimese koha.

Nüüd, Taanis, on mu kõige suurem abimees Skype. Enam ma kirju ei kirjuta, sest töötegmine võtab kogu aja. Käin nädalas seitse päeva tööl, st koolis, sest naudin erakordselt head töökeskkonda.

Milline on hea töökeskkond?

Stuudio tehniline varustus on viimase peal. Ka õppimine on siin teistsugune, projektipõhine. Meil on iseseisvaks tööks palju aega. Kui soovime õppejõuga kohtuda, peab aja kokku leppima. Ja kuna iseseisvat tööd ja selleks jäetud aega on palju käes, tekib tunne, et oledki valmis kunstnik, kellel on lihtsalt kõik tasuta käes – tee, mis tahad.

Kus sa oma tulevikku näed: laias maailmas või kodumaal?

Tahan ikka Eestisse tulla. Praegu olen klaasipuhumisest vaimustuses ja soovin hakata sellega tegelema. Näen ennast Eestis klaasipuhujana oma väikeses stuudios.

Räägi oma Rootsi-praktikast.

Tegin Michaeli stuudios viis päeva tasuta tööd, laupäeval võisin oma asju teha. Töötasin klaasipuhuja assistendina, pidin viima talle kuuma klaasi, et klaasipuhujal oleks kõik

Kateriin Bornholmi koolis veinipokaale valmistamas.

